

Jeg gaar derefter over til at omtale Departementschef *Dalhoffs*'s Forhold paa det heromhandlede Omraade.

Denne fik kort efter sin Tiltrædelse af Embedet en noget anden Stilling til Ministeriets Regnskabsvæsen, end hans Forgænger havde indtaget, idet de ved Finansministeriets Initiativ i Vinteren 1923—24 iværksatte Bestræbelser for at modernisere Statens Regnskabsvæsen, som blandt andet havde ført til Statsministeriets Cirkulære af 25. Juni 1924 og Finansministeriets Suppleringskrivelser af 15. August 1924 og 21. November 1925 (se Bilagene XXXIII. og XXXIV. til Hovedrapporten) havde medført, at dette Ministerium fik en stærkere Stilling med Hensyn til Budgetterne end før. Dette viste sig blandt andet deri, at der skulde finde direkte Forhandlinger Sted mellem Finansministeriet og Fagministerierne om opstaaede Budgetspørgsmaal, hvilket atter medførte, at Departementschefen var nødt til at gennemgaa Budgetterne før deres Indsendelse til Finansministeriet og personlig deltage i de nævnte Forhandlinger med Finansministeriet, hvorefter han maatte konferere med sine Embedsmænd angaaende de omforhandlede Spørgsmaal, derunder ogsaa med Arendrup om Kontorholdsbudgettet (se Forhøret pag. 44—45).

Det var altsaa ingenlunde saa, at Departementschefen kunde betragte Kontorholdsregnskabet som et ham uvedkommende, inferiørt Anliggende og dette saa meget mindre, som der ikke er nogen Tvivl om, at det Underordningsforhold, hvori Arendrup i hvert Fald efter Departementschef *Dalhoffs* Forgængers Mening paa dette Omraade stod i til 1ste Kontor i dennes Tid, efter Departementschef *Dalhoffs* Tiltræden faldt ganske

Pkt. 38. bort (se *Dalhoffs* Udtalelser til Forhøret pag. 43) og i 1926 ogsaa rent formelt ophævedes, Se Sp. idet der ved Departementschefens Resolution bestemtes, at Kasse- og Regnskabsvæsenet 4937-40. overførtes fra 1ste Kontor til 3die Kontor, hvilket fandt sit ydre Udtryk i Hof- og Statskalenderen for 1927, hvor dette Anliggende er henført under 3die Kontors Ressort.

Naar Departementschef *Dalhoff* stadig har hævdet, at han i al sin Tid har betragtet Arendrup som selvstændig Bestyrer af Ministeriets Kasse- og Regnskabsvæsen og ikke ifølge sin Stilling har følt sig forpligtet til — og ej heller har kunnet overkomme — at føre noget indgaaende Tilsyn med de ham underlagte Embedsmænds Udøvelse af deres Virksomhed, en Opfattelse han saavel i Rapporten III. (pag. 87) som i Forhøret (pag. 46), har givet den skarpe Form, at han i og for sig i Henseende til Kasseeftersyn og Revision fandt den af Arendrup bestyrede Kasse sig lige saa uvedkommende som de Kasser, der fandtes rundt om i de Handelsministeriet underlagte Institutioner, saa har han dog i Slutningen af Forhøret (pag. 49) modificeret disse Udtalelser derhen, at han var paa det rene med, at Handelsministeriets Pengevæsen var en Del af de Opgaver, hans Stilling som Departementschef paalagde ham at varetage, og overfor mit Spørgsmaal, om han ikke vilde erkende, at Arendrup paa Kasse- og Regnskabsvæsenets Omraade i Mangel af andet Tilsyn maatte være undergivet Departementschefens Tilsyn, hvilket altsaa under en eller anden Form maatte medføre en Tilsynspligt for ham, da Arendrups Kassevæsen dog fornuftigvis ikke kunde være fritaget for ethvert Tilsyn, har han uden at benægte, at han i sidste Instans havde en saadan Tilsynspligt, hævdet, at han altid er gaaet ud fra, at der i Forvejen forelaa et Tilsyn med Arendrups Kasse, mulig gennem Revision af de sædvanlige Revisionsmyndigheder.

Jeg maa overfor denne Udtalelse ligesom overfor en tilsvarende Udtalelse fra Departementschef *Busck-Nielsens* Side principielt hævde, at det maa være en Departementschefs Pligt paa dette Omraade at skaffe sig fuld Klarhed, hvilket vilde have oplyst ham om, at Arendrups Regnskaber aldrig havde været reviderede og ej heller i en nærmere Fremtid kunde ventes at ville blive reviderede ved Revisionens eget Initiativ, og at Departementschefen derfor burde have benyttet den Udvej, som stod ham aaben,